

en Forbedring af vor Fiskerilovgivning. Jeg vil inarest tro, at den Retning, man vilde komme til at gaa i, hvis man vilde gøre det, som Fiskerne ønske, var en Simplifikation, en betydelig Formindskelse af det Antal Bestemmelser, der findes, og navnlig en Overflødiggørelse af de mange minutiøse og højt pinagtige Mastestørrelsebestemmelser, der findes for Limfjordsfiskeriets Redstaber, hvilket ogsaa vilde blive aldeles overflødigt, i det allervæsentligste i alt Fald, hvis man gaar til den Bestemmelse, som jeg meget vilde anbefale, at forbyde at tage Undermaalsfisk i Land. Det er jo noget, som vi, der kende lidt til Fiskeri, alle vide, at der er intet, som har ærgret Fiskerne og pint og plaget dem saa meget som det, at naar de med en for dem forholdsvis stor Bekostning anskaffe ny Garn, saa rækker de, at de efter kort Tids Brug, eller efter den anden Værkning maa kassere dem og anskaffe ny, fordi de tidligere anskaffede ikke længere ere lovlige. Den Slags Bestemmelser ere meget ærgrelige for Fiskerne, og de ere ret kostbare, og den Slags indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Mastestørrelsen o. s. v. blive, forekommer det mig, i alt væsentligst overflødige, naar man vil indføre den ganske simple Bestemmelse, at Undermaalsfisk maa ikke bringes i Land. Hvorledes Maalet for Fiskene overhovedet skal sættes, om det skal blive som hidtil, eller om man paa enkelte Punkter vil gaa til noget stærkede Bestemmelser, skal jeg ikke sige noget om. Jeg skulde end ikke have noget imod, at man gif til noget stærkede Bestemmelser for det vigtigste af vore Fiskerier, Rødspættefiskeriet, for Limfjordens Bedkommende, men rigtigtnof kun under den Betingelse, at det bliver ens Bestemmelser for hele Limfjorden, ikke som det nu er paatænkt, en Bestemmelse for den vestlige Del, hvor Rødspætteerne komme ind og leve et Aarstid, og hvor de ikke maa fanges, før de ere et Par Tommer større end det Maal, der gælder alle andre Steder i Landet, og en anden Bestemmelse for den østlige Del af Fjorden, hvor de altsaa maa fanges. Det forekommer mig nemlig, at det er at dele Sol og Vind noget for ulige. Den Bestemmelse, man kommer til for Limfjorden — hvis man da vil vedblive at opretholde særlige Bestemmelser for Limfjordsfiskeriet, hvad der maaste kan være det rigtige — bør dog fornødtigvis være ens for alle Fiskerne, og muligt er det, at man om ikke straks, saa dog efterhaanden vil komme til det Resultat, at selve Laasningen af enkelte Arme af Limfjorden er saa noget nær unyttig, saa at man meget vel kunde komme bort fra den. Naar man, som jagt,

vil opretholde denne Kapitalbestemmelse om Undermaalsfisk, er det meget muligt, at man kom til det Resultat, at Laasningen, som man slet ikke er saa overmaade tilfreds med — og end ikke de, som bo ved de laasede Bænde, og som altsaa skulde have særlig Gavn deraf, ere tilfredse med den — gør saa lidt Nytte, at den meget vel kan ophæves. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, jeg skal kun anbefale, at man undersøger og drøfter dette Spørgsmaal. Det er meget muligt, at man ved at forbyde enkelte Fiskemaalder for Limfjordens Bedkommende, og derimod ophæve alt, hvad der hedder Laasning, kan udrette mere, end man nu udretter, det staar i alt Fald for mig saadan. Men det er et Spørgsmaal, som jeg haaber, at Udvalget, der faar med Loven at bestille, vil tage under Overvejelse. Hvad Limfjordsfiskeriet angaar, har man der altid haft sine særlige Bestemmelser, og det er muligt, at man ogsaa bør beholde dem, men meget taler for, at man, om man saa vil kalde det, gør hele Limfjorden til „laaset Bænde“, det vil sige paa den Maade, at man forbyder Brugen af et Par enkelte for Fiskene stærkt skadelige Redstaber og for Resten lader enhver fiske, som han vil. Men et vil jeg endnu nævne: vil man opretholde de laasede Bænde, bør man, saa vidt jeg kan se, i laasede Bænde forbynde den Odelæggelse af Smaafisk, som nu foretages ved Nalestangning. Nalestangning i laasede Bænde er en Uting. Man freder Smaafisk og laaser Bændet for at dette kan se, og saa er der dog intet Redskab, der er i den Grad ødelæggende for Smaafiskene som Nalesaksen. Det, at man i Løbet af Vinteren med en Nalesfang, gennempløjer hele Bunden over hele det laasede Bænde — kan man gerne sige — og hugger alt itu baade løst og fast, smaat og stort, er dog virkelig saa ulogisk, som vel tænkes kan. For vel er det sandt — det er jeg enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), i — at det gaar ikke an at forbyde Nalestangningen i det hele taget, men vil man have smaa enkelte Bænde, som laasede Bænde, og vil man have dem fredede, da skal Fiskeengelen og den opvoksende Fisk fredes, og saa maa man nødvendigvis, hvis man vil være nogenlunde logisk, forbyde det allerværste Fiskeredskab, som eksisterer, og det er for Smaafiskenes Bedkommende Nalesaksen.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg skal tillade mig først at omtale den Bestemmelse i Lovforslaget, som omhandler Nalesgardsretten. Det er jo nemlig saaledes,